

V rožni uti.

Življenje je prekratko, vse prekratko.
Bratje, dajmo ga do dna izpiti!
Solnce, ne hotelo bi gorkeje biti?
Žareče vino, bolj kipeče in bolj sladko?

Pomlad je. Govorimo v vrtni rožni uti,
Kako zvenijo čaše in pijača vre!
Srce, živó si! Kaj rado bi, srce?
Čez naša vedra lica žarki so razsuti.

Še v senčnih listih se izraža duš kipenje.
Med prsti vino žari kot novi dan.
O, biti močen, mlad in od besed pijan!
Ah, slast, imeti dvoje: pesmi in življenje!

France Bevk.

Njen god.

Kot češnjevi cveti so bele luči. In vse mesto je živo.
Trotoar zveni kot pesem. Ljudje so veseli.
Na moj god so si cvetlja na prsi pripeli.

Oblekla najlepšo sem bluzo in rožo
najlepšo si dela v lase. Ta dan sem jo kupila
za drag denar, ker danes bi rada lepa bila.

Eno željo imam: da bi življenje vse drugo bilo.
Kaj zreš me, mladenič? Morda bi te bila ljubila.
Glej, zdaj, ko v dušo sem svojo pogledala, bi te ubila.

O, da mi kdo odpusti vse to, kar sem bila!
V roke bi zgrabila glavo njegovo in vsesala
spredolg ji poljub, da bi mrtva ostala.

Nikogar ni. In vsa sem nemirna na cesti.
Moj dom je pust. O, ne gori mi lučka, ne ognjišče.
Iz slike preperale me pogled Madonin išče.

In vendar srečna sem nocoj. Ta hipec je edino moj.
Vsi drugi trenutki vam vsem so živeli.
Dež rosi. Še oblaki na moj god so veseli.

France Bevk.